

er jo ikke nogen større, hverken videnskabelig, eller politisk Divergens tilstede ved denne Sags Afgjørelse, og jeg tror altsaa, at vi kunne behandle den med stor Ro, samt at der ikke er nogen Grund til at antage, at denne Sag skulde give Anledning til store Rivninger mellem os. Til disse Bemærkninger skal jeg indstranke mig.

Scharling: Heller ikke jeg skal gjenoptage den udførlige Forhandling, som isjor fandt Sted angaaende det da foreliggende Lovforslag, som vel var noget forskjelligt fra dette Lovforslag, men som dog ikke var forskjelligt derfra i det Væsentlige eller i Principet. Jeg kan dog ikke lade de Betragtninger, som bleve fremførte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Sørup), henstaa uimodsagte. Jeg tror, at det maa erkjendes, at det Standpunkt, hvorpaa han til en Begyndelse stillede sig, var fuld saa findrigt som det, hvorpaa min ærede Kollega for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Soos) stillede sig; thi det forekommer mig dog at være temmelig findrigt at sige, at det Bestaaende er det, at man hvert Aar gjør Forandring i det Bestaaende. Det er jo nemlig i Virkeligheden dette, som man gjør. Finantsloven gjælder jo kun for et Aar, og ved hvert Finantsaars Begyndelse er Status jo den, at Universitetet staa med en vis Formue, og at vi skulle til at tage Bestemmelse om, hvorledes Udgifterne til Universitetet skulle dækkes, og idet man saa beslutter, at de skulle dækkes af Universitetets Formue, er dette jo et Angreb paa det faktisk Bestaaende i det Dieblis, hvor Finantsaaret begynder. Jeg kan altsaa paa ingen Maade erkjende, at det Bestaaende skulde være det, at man hvert Aar spiser Noget op af Formuen. Det ærede Medlems andet Hovedargument var dette, at det var en gammeldags Foranstaltning at have en særlig Formue for saadanne Institutioner. Ja men fordi Noget er gammeldags, er det jo dog ikke dermed saa ubetinget givet, at det er urigtigt og forkasteligt, og det er dette, som trænger til nærmere Paavisning. Det ærede Medlem tog sig nu Sagen noget let ved at paastaa, at man ikke fra vor Side havde paavist, hvad der skulde vindes ved at vedtage dette Lovforslag. Jeg tillader mig at henvise det ærede Medlem til de Udtalelser, som jeg fremkom med isjor, og hvor jeg temmelig omhyggelig søgte at paavise, hvad der vilde vindes derved; men iøvrigt tror jeg, at det maa gjøres gjældende, at Bevisbyrden her paahviler de Herrer paa den anden Side; thi da det jo er dem, der ville tilintetgjøre den bestaaende Formue, saa maa de ogsaa bevise, at der herved i Virkeligheden vil naas nogen Fordel. Jeg kan ikke erkjende, at der er fremkommet noget som helst Bevis for, at der i Virkeligheden vil vindes Noget ved at fortære Universitetets Formue, tværtimod maa jeg vedblivende være af den Mening, at netop, naar man be-

træger den hele Foranstaltning som finantspolitisk — saaledes som det ærede Medlem gjorde — vil der snarere tabes Noget end vindes Noget ved den Fremgangsmaade, som nu sølges. Forholdet er jo nemlig i Virkeligheden dette, at, naar man fastholder, at Universitetets Formue er en Statsformue, saa fortærer man hvert Aar Noget af Statsformuen til Dækning af de løbende Udgifter. Dette kan aldrig — ialtfald ikke saadan i Almindelighed taget — være en i og for sig rigtig Finantspolitisk. Nu gjøres der imidlertid gjældende, at hvad der saaledes fortæres af denne Formue, bliver faktisk henlagt paa anden Maade, hvorved altsaa det Overflud, som hvert Aar haves, og som henlægges i den almindelige Statskasse, bliver forøget. Men her til maa svares, at netop naar man dækker endel af de løbende Udgifter med Kapitalformue, giver man det Udseende af, at der er større Overflud, end der i Virkeligheden er, og Følgen kan da let blive den, enten at man gaar til Udgifter, man ellers ikke vilde gaa til, naar man havde en klarere Opfattelse af, hvorledes Situationen i Virkeligheden er, eller — og det synes der for Dieblisset at være mere Tendens til i denne Forsamling — man opgiver bestaaende Indtægter i den Formening, at de ere usornødvne, og Resultatet vil da blive dette, at man efter en Kasse Aar har fortæret en Kapital til at dække løbende Udgifter med, uden at man i Virkeligheden har tilveiebragt en anden Kapital paa en anden Kants, hvis Rente kan benyttes paa samme Maade i lignende Diemed, og at man derved i Virkeligheden har formindsket den finantsielle Status. Jeg kan saaledes ikke se rettere, end at den Fremgangsmaade, man har fulgt i de sidste 7 Aar, virkelig medfører Farer i finantsiel-politisk Henseende, og jeg kan ikke se, at der paa noget Punkt er vundet finantsiel Fordel; jeg tror, at Bevis for dette endnu fremdeles skylbes fra de Herrers Side. — Det ærede Medlem mente fremdeles, at det var en Selsølgelse, at Statskassen skulde dække Underflud, og at det derfor ikke behøvede at staa i denne Lovs § 3. Men det er selsølgelig Meningen med denne § 3, at Underflud skal dækkes af de løbende Indtægter og ikke af Statsformuen under en hvilken som helst Form, hvilket man hidtil har gjort; altsaa er denne Paragraf ingenlunde saa selsølgelig som det ærede Medlem synes at ville gjøre den til. Den fastsaaer nemlig dette, at man til at dække løbende Udgifter skal anvende løbende Indtægter og ikke Kapitalformue. — Endvidere mente det ærede Medlem, at dette var at gjøre et stort Indgreb i Lovgivningsmagtens Myndighed, og at der let kunde tænkes at komme den Situation, hvor man netop var af den Anskuelse, at disse Midler skulde anvendes anderledes end til Universitetet, og at de i Nødstilstand kunde anvendes til Forsvarsmidler eller lignende.